10/06/2019

Αρχιμ. Γερμανός Δημάκος: Ο “παπά – Ανυπόμονος” της Αντίστασης

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

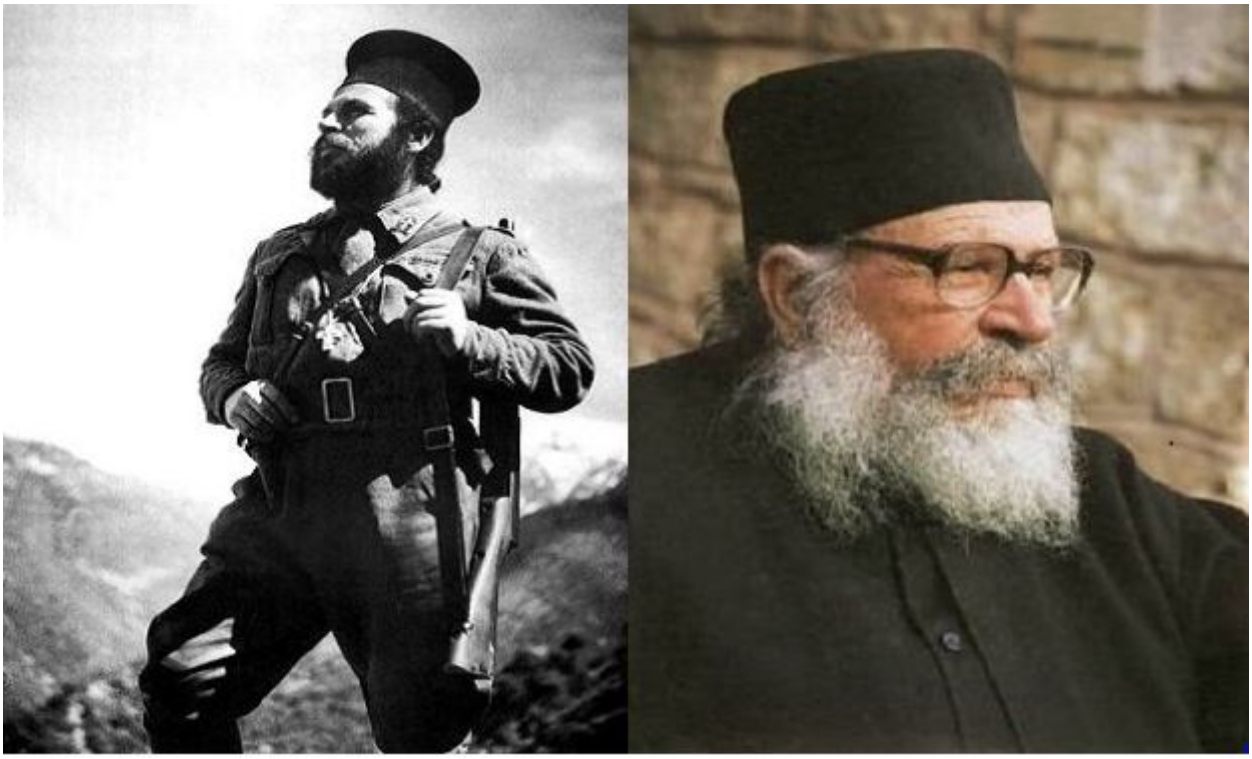

Ο Γερμανός Δημάκος γεννήθηκε το 1912 στο Αγριδάκι Γορτυνίας και στα χρόνια της Κατοχής, αν και καλόγερος, εντάχτηκε στον ΕΛΑΣ, παίρνοντας το ψευδώνυμο «παπά – Ανυπόμονος» από τον Αρη Βελουχιώτη όταν κατατάχτηκε. Το 1940 ήταν ηγούμενος στο μοναστήρι Δαδιού – Αμφίκλειας Φθιώτιδας. Οργανώθηκε στο ΕΑΜ στο Δαδί. Διορίστηκε πρόεδρος της κοινότητας, με έγκριση της οργάνωσης του ΕΑΜ.

Στο χωριό Κουκουβίστα της Γκιώνας, στις 14 Μάη 1943, γνώρισε τον Άρη Βελουχιώτη. Από τότε, τον ακολούθησε στην Ηπειρο, στη Ρούμελη, στη Θεσσαλία, στο Μοριά. Μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, ξαναγύρισε στο Μοναστήρι του Αγάθωνα της Υπάτης. .

Όλα τα κατοπινά χρόνια έμεινε ηγούμενος στη Μονή Αγάθωνα. Το 1968, επί χούντας, καταγγέλθηκε ότι εκφράζεται υπέρ της αριστεράς, ότι ανήκει σ’ αυτήν ιδεολογικά και ότι αρνείται να ψάλει το Πολυχρόνιο. Πέρασε από Συνοδικό Δικαστήριο, αλλά αθωώθηκε.

«Ο π. Γερμανός Δημάκος υπήρξε μια πολυσχιδής προσωπικότητα με έντονη δράση στον εκκλησιαστικό, εθνικό και κοινωνικό τομέα. Οι πολλαπλές δραστηριότητες του Γέροντος κατά την 65ετή εκκλησιαστική και κοινωνική του προσφορά, συνδέονται άρρηκτα προς τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του, την ενεργοποίηση των προσόντων και τη συνετή και σοβαρή παρουσία του στα εκκλησιαστικά θέματα της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδας, ενώ η εθνική του προφορά κατά την περίοδο της Εθνικής Αντίστασης είναι ανεκτίμητη.

Ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός Δημάκος, κατά κόσμον Γεώργιος Δημάκος, γεννήθηκε το 1912 στο χωριό Αγριδάκι της Αρκαδίας και ήταν ο πρώτος από τα δέκα αδέλφια του. Τελείωσε το Σχολαρχείο στη Βυτίνα και σε ηλικία 17 ετών (1929) εισήλθε στη Μονή της Παναγίας της Ξενιάς της Ιεράς Μητρόπολης Δημητριάδος. Το 1933 εκάρη Μοναχός και έλαβε το μοναχικό όνομα Γερμανός. Έκτοτε αρχίζει η εκκλησιαστική δράση του: Διάκονος και Ιερεύς, Σύμβουλος και Οικονόμος της Μονής Ξενιάς μέχρι το 1940, Αδελφός της Μονής Αγάθωνος, Ηγούμενος της Μονής Δαδίου την περίοδο 1940-1941, Ηγούμενος της Μονής Αγάθωνος την περίοδο 1942-2004, όπου και κοιμήθηκε την 9η Ιουνίου 2004 πλήρης ημερών. Ταυτόχρονα έδρασε εθνικά στην Αντίσταση κατά της Γερμανικής Κατοχής, παράγοντας συγχρόνως και αδιαλείπτως κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο.

Στην Ιερά Μονή Αγάθωνος στην Υπάτη ο Ηγούμενος Γερμανός φρόντισε για τον Αγώνα της Μονής. Όλες οι ενέργειές του είχαν μυστικούς δρόμους επαφής και συγκοινωνούσαν. Η Ιερά Μονή Αγάθωνος και το εκτροφείο θηραμάτων και ορνιθόμορφων πουλιών, του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Οίτης. Από το ευλογημένο βουνό της Οίτης με τις κορυφές του επικοινωνούσε ο Ηγούμενος με το Θεό, άκουγε τις εντολές του και κατευθείαν τις πραγματοποιούσε.

Ο Γέροντας ήταν αξιολάτρευτος από πολλούς και όλοι ήθελαν να του χαρίσουν κάτι. Ο ζωγράφος π.χ. της Εθνικής Αντίστασης αείμνηστος Δημήτρης Μεγαλίδης, σε μια από τις επισκέψεις του στο Μοναστήρι, χάρισε στον Ανυπόμονο τις βέρες – τη δική του και της συζύγου του – καθώς και την εικόνα του Αγίου Δημητρίου, που είχε στο εικονοστάσι του σπιτιού του. Ο Γερμανός τα έβαλε στο κειμηλιοφυλάκειο της Μονής.

Αγωνίστηκε για την Πατρίδα με πνεύμα αυτοθυσίας και αυταπάρνησης κατά των εχθρών και πάντοτε υπηρετούσε με πίστη το Θεό και με το σταυρό στο χέρι τον άνθρωπο, χωρίς διάκριση και υστεροβουλία. Με όνειρα, αλλά και με συναίσθηση των βαριών ευθυνών του, ο π. Γερμανός ήταν παρών σε κάθε στιγμή της ζωής του, όπου η αποστολή της Εκκλησίας το επέβαλλε και η αγάπη του απαιτούσε για διακονία προς Αυτήν ή για αγώνα υπέρ της Πατρίδας. Με την αδιάπτωτη αφοσίωσή του προς την Ορθόδοξη Πίστη και την ασίγαστη αγάπη του προς την Ελλάδα, με τη βαθειά εκτίμηση προς τον άνθρωπο, τον καθαρό λογισμό του και με

το συγκροτημένο, ρέοντα και ζωντανό λόγο του έσπερνε καρπούς.

Ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός αναδείχθηκε πιστός «οικονόμος των μυστηρίων του Θεού» και φύλακας άριστος της θείας «παρακαταθήκης» (Α΄ Τιμόθ. στ. 20) και διακόνησε την Εκκλησία εν συνειδήσει της υψηλής και αγίας αποστολής του, αναλώνοντας τη ζωή του στη διακονία της Εκκλησίας και των συνανθρώπων του. Πίστευε στην υπόσχεση του Κυρίου «ου μη σε ανώ ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω»(Εβρ. Ιγ,5) και εφάρμοζε το γραφικό «η φιλαδελφία μενέτω της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε» (Εβρ. Ιγ, 1-2). Διακρινόταν από ευθύτητα, τιμιότητα και θάρρος χωρίς συμβιβασμούς. Με υπευθυνότητα και ήθος επιτελούσε το έργο του εκκλησιαστικό, εθνικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό.

Ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός ως αντιπρόσωπος της Παγκληρικής Ένωσης Ελλάδας, μαζί με άλλους έδωσε πολλά όχι μόνο στην Κατοχή αλλά και έπειτα. Συνέχισε τους αγώνες του αδιάλειπτα μέχρι σήμερα από πολλά μετερίζια θρησκευτικά, εθνικά, κοινωνικά, εκπαιδευτικά.

Η αλληλογραφία του Γέροντα ήταν πολύτιμη, καθώς περιλάμβανε παραινέσεις, συμβουλές και διδάγματα. Σε μια από τις επιστολές του αναφέρει: «Η πίστις και η εγκράτεια ατσαλώνουν την ψυχή, ανατρέπουν τα εμπόδια στη ζωή, διαλύουν τα πλέγματα της πονηρίας, αξιοποιούν την ύπαρξιν μας και κάνουν ν΄ ανθίσουν και οι βράχοι ακόμη» και αλλού «Έλληνας είναι όχι εκείνος που έτυχε να γεννηθεί στην Ελλάδα ή έχει ταυτότητα ελληνική, αλλά μόνο εκείνος που σκέπτεται και πολιτεύεται Ελληνοπρεπώς. Όπως ξέρεις έχω γεννηθεί το 1912. Εμεγάλωσα και εγαλουχήθηκα με το γάλα, τα νάματα της Ορθοδοξίας, της Ελλάδας». Η γνώμη του για το μέλλον της Ορθοδοξίας συνοψίζεται στα κάτωθι: «Η Ορθοδοξία δε χάνεται. Δε χάνεται η Ορθοδοξία. Υπάρχει μαγιά…».

Ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγάθωνος αναδείχθηκε πραγματικός πατριώτης και επέδειξε λατρεία και αφοσίωση ανυστερόβουλη, διαρκή και απόλυτη. Παρέμεινε προσηλωμένος και ακλόνητος στον Αγώνα του Χριστού, την πίστη και την ελευθερία της πατρίδας, αποτελώντας «ιερό ζώπυρο» κατά Πλάτωνος, γινόμενος μάρτυρας της πίστης και της ελευθερίας. Σε αυτόν τον αγώνα άνδρας ιερέας και πολέμαρχος έγινε ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός Δημάκος, ο παπα-Ανυπόμονος καπετάνιος του ΕΛΑΣ και του αρχηγέτη Άρη Βελουχιώτη. Στο πρόσωπο και τη δράση του συμπυκνώνεται και συνεχίζεται η διαχρονικότητα του Αγώνα για την ελευθερία της πατρίδας από τους ξένους και ντόπιους δυνάστες και του ίδιου Αγώνα για την πίστη του Λαού των Ελλήνων, που απειλείται και δέχεται πολεμική καθημερινά. Στο Γέροντα αρμόζουν οι στίχοι του ποιητή Οδυσσέα Ελύτη: «Εκείνοι που μας λιθοβόλησαν δεν ζούνε πια. Με τις πέτρες έχτισα μια βρύση».

«Σε καμία χώρα της κατεχόμενης Ευρώπης δεν υπήρξε ένας Παπα-Ανυπόμονος, ο Αρχιμανδρίτης Γερμανός Δημάκος, τ. Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγάθωνος, που έδρασε αντιστασιακά κατά την ιστορούμενη περίοδο 1941-1944 και έφερε στο περιβάλλον του Άρη Βελουχιώτη και προς τα ένοπλα τμήματα του Αντιστασιακού Ε.Α.Μ. την αγάπη της Εκκλησίας» (Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος).

Πηγη: romiosini.gr